

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. П-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов
Членове: Силвана Гълъбова
Силвия Тачева

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20211100509121 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца В.А. Ц. срещу решение от 22.03.2021 г. по гр.д. №7622/2020 г. на Софийския районен съд, 42 състав, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу Е.И.. С. и Р. ЕМ. В. осъдителни иски с правно основание чл.127 ал.2 ЗЗД за сумите от по: 2447,20 лв. – главница, представляваща обезщетение ла липси, 398,43 лв. – мораторна лихва за периода 30.04.2009 г. – 08.01.2011 г., 2391,50 лв. – законна лихва за периода 08.01.2010 г. – 31.07.2019 г., 555,58 лв. – стойност на такси и разноски за изпълнителното производство, като ищецът е осъден да заплати на ответника Е.И.. С. разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е необосновано и неправилно. Сочи, че съдът неправилно е приел, че ответниците не са извършвали отчетнически функции. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да уважи изцяло предявените иски. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Е.И.. С. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Не претендира разноски.

Въззиваемата страна Р. ЕМ. В. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по жалбата. Не претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Пълната имуществена отговорност на работника или служителя за причинени от него вреди вследствие на неотчетност /поради настъпили липси/ възниква при наличието на следните предпоставки: работникът или служителят да осъществява отчетнически функции, т.е. той да е поел задължение по трудово правоотношение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности - т.нар. пряк отчетник; противоправно неизпълнение на тези трудови задължения, изразяващо се в несъответствие между дължимото и фактическото поведение на отчетника; причиняване на вредоносен резултат - липса, недостиг, неотчетност на поверените му материални ценности, като тези имуществени вреди да са с неустановен произход; причинно-следствена връзка между противоправното неизпълнение на отчетническите функции и настъпилите липси и виновно поведение на отчетника. Когато вредата е причинена от няколко работници или служители при условията на пълна имуществена отговорност те отговарят солидарно – чл.208 т.2 КТ. Работодателят може да търси от всеки от съпричинителите цялото задължение.

По делото не е спорно и е установено от събраните по делото доказателства, че с влязло в сила решение ищецът е осъдена да заплати на работодателя обезщетение за вреди от липси, установени на 30.04.2009 г., в размер на 7341,61 лв., ведно със законната лихва от 08.01.2010 г. до окончателното изплащане, и мораторна лихва за периода 30.04.009 г. – 08.01.2010 г. в размер на 1195,32 лв., както и че е заплатила на работодателя сумите, за които е осъдена.

Спорът е съсредоточен върху обстоятелството дали ответниците са солидарно отговорни заедно с ищеца спрямо работодателя за установените липси, респ. дали и те са имали качеството на отчетници /дали са събирали, съхранявали, разходвали или отчитали

парични средства/.

В решение №493/23.11.2011 г. на ВКС по гр.д. № 586/2011 г., IV ГО, е прието, че придобиването на качеството отчетник не зависи от вписването му в длъжностната характеристика. Такава може да не е издадена, тъй като законодателството не изисква за валидността на трудовото правоотношение като задължение за работодателя да състави и да връчи на работника длъжностна характеристика. Достатъчно е длъжността, която работникът заема по трудов договор, да съдържа като присъщи задължения на работника действия, свързани със събиране, съхраняване, разходване или отчитане на ценности на работодателя. Следователно, за да се определи дали едно лице е било отчетник, меродавно е единствено дали длъжността, която заема реално, е по своето правно естество отчетническа – на пряк отчетник /да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности по смисъла на [чл.207 ал.1 КТ](#)/.

Настоящият въззивен състав намира, че от събраните по делото доказателства не е установено при условията на пълно и главно доказване, че ответниците са осъществявали отчетнически функции, както е приел и първоинстанционният съд.

Неоснователен е доводът на въззивника, че в обвързващите страните мотиви на постановените решения, с които ищецът е осъден да заплати на ответника обезщетение за вредите от установените липси, съдът е приел, че ответниците са изпълнявали функциите на фактически отчетник. Съгласно разпоредбата на чл.223 ал.2 ГПК, това, което съдът е установил в мотивите на решението си, е задължително за третото лице в отношенията му със страната, на която помага или която го е привлякла. В посочените решения обаче не се съдържат констатации, че ответниците са изпълнявали отчетнически функции, а съдът е констатирал, че всички материално-отговорни лица отговорят солидарно, както и че ответникът Р.Е.В. е сред лицата, които са имали достъп до паричните средства и касата, което обаче не води до извода, че същата е събирала, съхранявала и отчитала парични средства в процесния магазин.

Качеството на отчетник на ответниците не се установява от представената по делото касова книга, от която е видно, че служителите в магазина, вкл. и двете ответници, са предавали пликове с парични суми на инкасаторите от дружеството, извършващо инкасо дейността. На първо място, в случая липсите в процесния магазин произтичат от недостиг на налични парични средства в касата на магазина и нямат връзка с предаването им на дружеството, извършващо инкасо дейността. На второ място, самото предаване на пликовете с парични средства само по себе си не означава, че предаващият го служител е извършвал дейности, свързани със събиране, съхраняване, разходване или отчитане на парични средства.

По отношение ответника Е.И.. С. качеството и на ответник не се установява и от представената по делото длъжностна характеристика на заеманата от нея длъжност „Зонален мениджър“, противно на твърденията на въззивника във въззивната жалба. От длъжностната характеристика се установява, че основните функции на длъжността са свързани с управлението, контрола и подбора на персонала в поверената му зона, и да поставя цели по

продажбите и др., свързани с постигане на корпоративните цели. Липсват задължения, свързани с материалните активи - да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности.

Поради изложеното и поради съвпадане крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на СРС следва да бъде потвърдено изцяло.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №20073493 от 22.03.2021 г., постановено по гр.д. №7622/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 42 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____